

D ů v o d y:

Jde o zápůrčí žalobu (§ 523 obč. zák.) a o to, že žalovaná, jdouc dne 4. července 1930 procházkou po vyšlapaném. k louce žalující země a přes ni vedoucím chodníku vešla, nepovšimnuvši si výstražné tabulky, na louku žalující země, kudy právo choditi neměla. Že právo chůze po louce žalující země žalované nepřísluší, žalovaná uznala a také ve sporu ihned prohlásila, že si takové a vůbec žádné oprávnění k louce žalující země neosobuje. Je zjištěno, že žalovaná, byvši dne 4. července 1930 pro chůzi přes louku polním hlídačem pozastavena, hned prohlásila, že vícekrát tudy nepůjde. Zjištěno je, že žalovaná potom jíti přes louku nebyla viděna. Odvolací soud napadeným rozsudkem, změnil rozsudek prvního soudu, zápůrčí žalobě vyhověl. Nelze s ním souhlasiti. Podle vylíčeného a zjištěného sběhu věci, k čemuž jest dodati, že, jak za prokázané bylo nižšími soudy vzato, žalovaná již několik roků před 4. červencem po onom chodníku a přes louku, nyní žalující zemi patřící, nešla, jde v projednávaném případě o ojedinělý rušební čin na straně žalované, který pro vlastnické právo žalující země k louce nebyl a není spojen se žádnými následky. Takový, jen ojedinělý rušební čin, následků nezanechavší, neopodstatňuje však zápůrčí žalobu, leč by odůvodněna byla obava, že bude opakován (srovnej sb. n. s. čís. 6994, 11588, GLU. 15533). Zápůrčí žaloba má za účel zabrániti příštímu rušení vlastnického práva a, kde bránění toho není třeba, je zápůrčí žaloba zbytečná. Odvolací soud vyslovil sice, že je obava, že se rušební čin bude opakovati, avšak pro tento předpoklad důvodu není. Šla-li žalovaná po více letech zase jednou dne 4. července 1930 zakázaným chodníkem přes louku žalující země, nelze důvodně, hledíc ke zjištěným okolnostem případu, míti za to, že žalovaná bude rušební čin opakovati. První soud, zamítnuv žalobu mimo jiné i z důvodu zde uvedeného, nepochybil a bylo na dovolání jeho rozsudek obnoviti.

Čís. 12655.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Pro rušební povinnost jiných právních nástupců podle § 12 (3) zákona jest co do trvání a co do rozsahu povinnosti té rozhodna povinnost osob k výplatě povinných (po případě upravená smírem).

(Rozh. ze dne 31. května 1933, Rv I 2213/31.)

Žaloba bývalého zaměstnance na velkém pozemkovém majetku proti jeho nynějšímu majiteli (Družině čl. válečných poškozenců) o placení zaopatřovacích požitků byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

V projednávaném sporu domáhá se žalobce zaopatřovacích požitků podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. v doslovu

zákona ze dne 13. července 1922, čís. 215 sb. z. a n. a domáhá se jich na žalované Družině, která není ani zaměstnavatelem, u něhož počala, po případě měla počítí výplata zaopatřovacích požitků (§ 11), ani není dědičkou po onom zaměstnavateli [§ 12 odst. (1)], nýbrž jest jen nástupcem těchto k výplatě povinných osob [§ 12 odst. (3)]. Podle § 12 odst. (3) uvedeného zákona ručí jiní právní nástupci osob k výplatě povinných s těmito osobami nerozdílně. Jde tedy u těchto nástupců jen o ručení, byť i nerozdílné (§ 1357 obč. zák., srovnej Gl. U. n. ř. 453) a je proto pro povinnost oněch jiných právních nástupců, tudíž i žalované Družiny, co se týče trvání a rozsahu povinnosti té, rozhodna povinnost osob k výplatě povinných, to jest zaměstnavatele nebo jeho dědiců (§ 1363 obč. zák.). Žalobce žaloval v roce 1923 pozůstalost po Dr. Josefu L-ovi, který byl jeho posledním zaměstnavatelem na velkém pozemkovém majetku a u kterého měla počítí výplata žalobcových zaopatřovacích požitků (§ 11), a došlo v onom sporu dne 6. února 1924 ke smíru, kterým se žalovaná pozůstalost zavázala žalobci místo požadovaných vyšších zaopatřovacích požitků platiti 6.000 Kč ročně, tedy 500 Kč měsíčně. Při tom bylo mezi stranami ujednáno, že smírem tím jsou vyřízeny veškeré žalobcovy nároky proti žalované pozůstalosti, a žalobce prohlásil, že mu žádné další nároky proti žalované straně ať z kteréhokoli titulu nepřislušejí. Podle toho, co bylo uvedeno, že nástupce [§ 12 odst. (3)] ručí jen, byť i nerozdílně, za požitky podle zákona čís. 130/31 a že jeho povinnost je závislá na povinnosti hlavního dlužníka a podle ní že se řídí, není žalovaná Družina již z tohoto důvodu povinna plniti žalobci vyšší zaopatřovací požitky, než které byly smírem ze dne 6. února 1924 s pozůstalostí po Dr. L-ovi ujednané, a domáhá se žalobce na žalované Družině vyšších požitků, přesahujících požitky ujednané zmíněným smírem, neprávem. Nižší soudy, zamítнувše žalobu mimo jiné také z důvodu onoho smíru, nepochybily (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). O obsahu smíru, jeho znění, nebylo sporu, smírem byl vypořádán žalobcův nárok na zaopatřovací požitky a tím, že byl vypořádán s pozůstalostí Dr. L-a, nemění se nic na tom, že smírem upravená povinnost zaopatřovacích požitků platí i ohledně nástupců [§ 12 odst. (3)]. Na tom, jaký byl neprojevený při smíru úmysl žalobcův o dosahu smíru, že se prý smír měl vztahovati jen na pozůstalost Dr. L-a a nikoli na jiného, tudíž nikoli na její nástupce, nesejde.

Čís. 12656.

Složil-li dlužník následkem soudní obstavky povolené věřiteli jeho věřitele podle § 379 čís. 3 ex. ř. dluh u soudu (tím způsobem, že z jeho vkladní knížky byla částka rovnající se dluhu vinkulována tak, že směla býti vydána jen se svolením soudu), při čemž prohlásil, že tuto částku skládá, aby se sprostil svého ručení i proti svému věřiteli i proti věřiteli svého věřitele, — šlo v poměru proti věřiteli věřitele o složení podle § 385 odstavec druhý a třetí ex. ř. a v poměru proti věřiteli o složení podle § 1425 obč. zák. Účinek podle § 1425 obč. zák. mohl nastati teprve, až zanikla obstavka jeho pohledávky. To se stalo již uplynutím